

Skal en Repræsentation opfylde sin Pligt, forekommer det mig rigtigt nok, at den ikke alene maa bidrage til at lægge et bestemt Program for Fremtiden, men ogsaa maa afæste Regjeringen en aldeles bestemt Forklaring om dens Hensigter. Med Hensyn til de militære Spørgsmaal udtalte han, eller førte Bevis for, at det var rigtigt, at man var gaaet langt raskest frem med Udgiften til civile Formaal end til de militære. Han fremstillede, viste, at man til civile Formaal siden 1868—72, tror jeg, det var, var gaaet frem fra 7 til 11 Millioner, altsaa en betydelig Fremgang, mente han, og samtidig var man med Hensyn til Militæruddgifter ikke avanceret længere end fra 16 — han indrømmede i Fjor til 25 — men i Aar til 21 Millioner; der var altsaa avanceret forholdsviis mere paa de civile Ministerier. Nu maa man dog virkelig, naar der skal drages en Sammenligning, spørge om, hvad Nytte de forskellige Bevillinger gjøre, og jeg har ikke hørt, at der nogenstunde fra den Side er blevet stillet det Spørgsmaal, hvad Nytte de store militære Byrder yde os. Gaa vi til de civile Ministerier, underkastes jo Alt, hvad der skal bruges, en meget stræng Kritik; men overfor de militære Udgifter spørger man aldrig fra den Side, det ærede Medlem tilhører, hvad Nytte de ere til. Fra de militære Ministres Side kom der ikke noget direkte Svar; men de Herrer smilte temmelig overlegent, da den ærede første Taler rettede disse Spørgsmaal til dem, og naturligviis have de fuldstændig Ret i at smile saaledes; thi saalænge der er Penge i Kassen, er det jo deres Interesse at bruge det mest Mulige til de militære Formaal, det kan man ikke forhindre dem i; man kan kun forbauses over, at de Medlemmer af Regjeringen, som dele Ansvar med dem, virkelig vilde tillade den saaledes at gaa frem, uden nogenstunde at give en Forklaring af, hvorfor man gjør det, og hvad Nytte man skal have af det, men blot tage det mest Mulige, udvikle det mest Mulige og overlade for Resten til den Dag i Morgen, hvorledes man kommer ud af det overfor alle de andre store Krav, som stilles og mere og mere stilles til Statskassen. Den ærede Conseilspresident og Finansminister svarede egentlig ikke paa de Spørgsmaal, der stillede til ham med Hensyn til de militære Udgifter, og han kunde

jo for saa vidt ogsaa lade det være, som han en eneste Gang her i Salen har givet Svar, og det var, om jeg ikke tager feil, da Finansloven blev forelagt i Fjor, at han udtalte sig om de militære Spørgsmaal — jeg tror, det er eneste Gang, han har taget Ordet derom — og han udtalte da som Grunden til, at man skulde benytte saa store Beløb i den Retning, at saaledes gjorde alle andre Stater, det var Gangen i Europa, og ja maatte vi med. Med Hensyn til det Finanstielle betød jo den ærede Ministers Svar i Gaar, at det, der skulde til, maatte til, og naar vi ikke havde mere i Kassen, kunde vi gjøre Statslaan; det var omtrent Meningen. Med Hensyn til det militære Spørgsmaal er der jo den Mærkelighed, at det aldrig i Virkeligheden har været begrundet her i Thinget. Regjeringen har overladt til Krigsministeren at træde op paa det samlede Ministeriums Vegne, hver Gang denne Sag har været for, denne Sag, som i høieste Grad er af Betydning i politisk, finansiel og militær Henseende. Krigsministeren har altid staaet alene her i Thinget og har været den eneste Ordfører for Regjeringen vedrørende disse Sager, vi have aldrig hørt Conseilspresidenten udtale sig, vi have aldrig hørt Udenrigsministeren komme her og fremstille de politiske Forhold eller sige os, hvad der begrundede Planen, hvad der begrundede hele den militære Udvikling, man har givet vore Institutioner; ikke at tale om, at Finansministeren aldrig har forelagt en finansiel Oversigt, en finansiel Plan for Fremtiden. Og denne Begrundelse, dette Forsvar for hele den militære Udvikling, som der er givet os af Regjeringen, indskrænker sig fra Krigsministerens Side egentlig talt ogsaa til dette, at saaledes gjøre de Andre, og saa maa vi følge med. Den eneste Gang, hvor jeg har hørt ham fralægge sig Ansvar, var, da der engang blev rettet det Spørgsmaal til ham, hvorledes han eller Regjeringen kunde paatage sig det Ansvar lige overfor den Nytte, der havde rammet det vigtigste Erhverv her i Landet: Jordbruget, og lige overfor den Lyngde, der hvilede paa alle Familier her i Landet, hvorledes man da kunde forvare at bruge Landets Penge paa den Maade. Dertil svarede den ærede Krigsminister, at han da ikke kunde gjøre for, at det ikke regnede i